

ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

**Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ**

**ΚΑΙ**

**ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ**

Με την επίμελεια της  
Λαϊκής Βιβλιοθήκης.

ΚΑΛΑΜΑΤΑ 1948

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ "ΣΗΜΑΙΑΣ", ΚΑΛΑΜΑΙ

ΣΤΡΑΤΗ ΜΥΡΙΒΗΛΗ

**Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ**

**ΚΑΙ**

**ΤΟ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ**

Με την επιμέλεια της  
Λαϊκής Βιβλιοθήκης.

ΚΑΛΑΜΑΤΑ 1948

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ "ΣΗΜΑΙΑΣ", ΚΑΛΑΜΑΙ

## ΣΑΝ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ἡ Καλαμάτα πῆρε τὸ φετεινὸ καλοκαίρι τὴν ξεχωριστὴ τιμὴ καὶ χαρὰ νὰ κρατήσῃ γιὰ κάμποσες μέρες κοντὰ τῆς τὸ γνωστὸ σ' ὄλους κορυφαῖο λογοτέχνη, ἐξαιρετο ἄνθρωπο καὶ διαλεχτό, πρὸ παντός, Ἑλληνα κ. Στρατῆ Μυριβήλη, τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ μεγάλη καρδιά. Ὁ ἄγνος διανοούμενος καὶ πατριώτης, ποὺ θέλησε νὰ γνωρίσῃ ἀπὸ κοντὰ τὸ λαὸ μας καὶ νὰ ζήσῃ τὶς σκληρὲς στιγμὲς τῆς βασανισμένης ζωῆς του ποὺ οἱ ἐχθροὶ τῆς Πατρίδας τὸν ἀνάγκασαν νὰ ζεῖ, πάσκισε, κοντὰ στ' ἄλλα, νὰ ζωγραφίσῃ τοὺς μεγάλους κινδύνους ποὺ ἀντιμετωπίζει σήμερα ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ καὶ νὰ δώσῃ τὸν τόνο ποὺ πρέπει στὸ σημερινὸν Ἐθνικὸν ἀγῶνα. Κρατώντας τὸ μυστικὸ τῆς πέννας καὶ τοῦ λόγου, μίλησε πλούσια καὶ ζωντανά, ὅπως ξέρεῖ αὐτὸς νὰ γράφῃ καὶ νὰ μιλά, κι' ἡ φωνὴ του ἀντήχησε στὶς Ἑλληνικὲς καρδιές. Ἡ Καλαμάτα δοκίμασε τὴν περηφάνειαν νὰ τὸν χειροκροτήσῃ σὲ τέσσερες ἐξαιρετικὲς διαλέξεις του ποὺ ἔδωσε ἀπὸ μικρόφωνο. Μιὰ (αὐτὴ ποὺ εἶναι τυπωμένη παρακάτω: «ὁ κομμουνισμὸς καὶ τὸ παιδομάζωμα»), ποὺ ἔδωσε στὸ λαὸ τῆς Καλαμάτας ἀπὸ τὸν ἐξώστη τοῦ ξενοδοχείου «Ἀκταῖον» στὴν πλατεία Βασιλέως Γεωργίου. Ἄλλη, μὲ θέμα: «ὁ ἄρρωστος πολιτισμὸς», ποὺ, ἔπειτα ἀπὸ παράκληση τοῦ Συμβουλίου τῆς Λαϊκῆς Βιβλιοθήκης τῆς Καλαμάτας, ἔδωσε στὸν Κῆπο τῆς Ἑδέμ. Μιὰ ἄλλη, γιὰ τὸ στρατό, καὶ τὴν τελευταία, πάλι στὸν Κῆπο, μὲ θέμα τὴν ἀξέχαστη Ἑλληνίδα Δέλτα.

Τὸ Συμβούλιο τῆς Βιβλιοθήκης τῆς Καλαμάτας, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀξία ποὺ θὰ εἶχε νὰ μποῦν καὶ στὸ τελευταῖο σπίτι οἱ φωτεινὲς αὐτὲς διαλέξεις, παρακάλεσε τὸν κ. Μυριβήλη νὰ δώσῃ τὸ δικαίωμα νὰ τυπωθοῦν σὲ βιβλιαράκια οἱ διαλέξεις του κι' αὐτὸς εὐγενέστατα δέχτηκε πρόθυμα νὰ τὶς παραχωρήσῃ ἀφιλοκερδῶς. Γι' αὐτό, τὸ Συμβούλιο τῆς Βιβλιοθήκης αἰσθάνεται ἐπιτακτικὴ τὴν ὑποχρέωση νὰ εὐχαριστήσῃ θερμὰ καὶ πάλι τὸν ἄγνον ἀγωνιστὴ καὶ φλογερὸ πατριώτη γιὰ τὴ γενναία χειρονομία του.

Σήμερα δίνουμε στὴν κυκλοφορία τὴ διάλεξί του: «ὁ κομμουνισμὸς καὶ τὸ παιδομάζωμα». Ἀργότερα ἐλπίζουμε νὰ τυπωθεῖ κι' ἡ ἄλλη: «ὁ ἄρρωστος πολιτισμὸς».

Κρίνουμε ἀνώφελο νὰ ποῦμε περσότερα στοὺς ἀναγνώστες γιὰ τὸν κ. Μυριβήλη, ποὺ τὸ πλούσιο ἔργο του εἶναι πασίγνωστο. Ἐχοντας ὑπ' ὄψιν μας ὅμως τὴν ἀξία ποὺ ἔχει ἡ διάλεξη ποὺ κυκλοφοροῦμε, παρακαλοῦμε θερμὰ ὄλους νὰ καταβάλουν κάθε προσπάθεια ὥστε νὰ διαβαστεῖ ὅσο τὸ δυνατὸ ἀπὸ περσότερους καὶ πρὸ παντός ἀπὸ τοὺς νέους. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πιστεύουμε πὼς ἡ προσπάθεια τοῦ κ. Μυριβήλη, προσπάθεια νὰ νικήσουμε στὸ σημερινὸ μεγάλο ἀγῶνα τῆς Φυλῆς, νὰ σώσουμε τὴν Ἑλλάδα, θὰ ἀποδώσῃ τοὺς λαμπροὺς καρπούς της.

Καλαμάτα: Νοέμβρης 1948

(Τὸ Διοικ. Συμβούλιο τῆς Λαϊκῆς  
Βιβλιοθήκης τῆς Καλαμάτας)



# Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΟΚΑΖΟΝ

Κάθε φορά που μια μεγάλη χαρά, ή μια θλίψη έρχεται να συνταράξη ως τις Έθνικές του ρίζες ένα λαό, τὰ άτομα που τὸν ἀποτελοῦν αἰσθάνονται τὴ βιολογικὴ ἀνάγκη νὰ συμπλησιαστοῦν καὶ νὰ συνειδητοποιήσουν ὅσο περισσότερο μποροῦν τὴν ὁμαδικὴ τους ἀλληλεγγύη. Τὸ ἴδιο γίνεται δταν ἕνας μεγάλος κίνδυνος σταθεῖ πάνω ἀπὸ τὸ Ἐθνικὸ σύνολο.

Τότε κάθε ἄτομο ὑπακούει σὲ μιὰ μυστικὴ, κεντρομόλο δύναμη, πού τὸ σπρώχνει νὰ συσπειρωθῆ γύρω στὴν κοινὴ, τὴν παλιὰ καὶ ἀγαπημένη ἔθνικὴ ἐστία. Τὸ ἀποτέλεσμα εἶναι θαυμαστὸ. Τὸ ἀπομονωμένο ἄτομο αἰσθάνεται τότε μέσα του τὴ δύναμη τῆς ὁμογένειας τοῦ συνόλου, ὁ καθένας γίνεται ἡ συνισταμένη ὄλων τῶν συγκλινουσῶν θελήσεων. Μπορεῖ τώρα πιά νὰ δεχτεῖ κατάστηθα ὅλη τὴ χαρὰ καὶ ὅλη τὴ θλίψη τῆς ὁμάδας. Μπορεῖ ὁ καθένας νὰ ἀντικρῦσει τὴ φοβέρα τοῦ κινδύνου μὲ ὅλη τὴν τρομερὴ δύναμη τῶν ἐνωμένων συνειδησεων. Καὶ ἀντίθετα πάλι. Τὸ πλῆθος τῶν ἀτόμων πού ἀποτελοῦν τὴν ὁμογενῆ κοινότητα, ἀποχτᾷ ξαφνικὰ τὸ αἶσθημα τῆς ἀσφάλειας, πού ἐνώνει τὶς ἀμέτρητες προσωπικότητες σὲ μιὰν ἐνιαίαν σύνθεση. Ὁ ἀπειρος ἀριθμὸς παραμερίζει τὰ διαχωριστικὰ γνωρίσματα καὶ τὶς ἐπὶ μέρους διαφορὲς, καὶ αἰσθάνεται νὰ συμπύσσεται σὲ ἕνα πολυάνθρωπο καὶ χιλιόψυχο ἔθνικὸ ὑπεράτομο. Ἐνα ὑπεράτομο πού συγκεντρώνει καὶ ἐκφράζει τὶς δυνατότητες καὶ τοὺς πόθους ὀλοκλήρου ἐνὸς λαοῦ, ὀλάκερης μιᾶς φυλῆς. Τότες ὅλες οἱ καρδιὲς χτυποῦν μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ. Γίνονται μιὰ καρδιά. Ἡ καρδιά τῆς φυλῆς πού χτυπᾷ σὲ ἑκατομμύρια στήθη. Καὶ ὁ ἦχος εἶναι καταπληχτικὸς καὶ ὅλοι τὸν ἀφουγκράζονται μὲ συγκίνηση. Εἶναι ὁ ρυθμὸς πού σφυρηλατεῖ μέσα σ' ἕνα σπήλαιο τὴ μοίρα καὶ τὴ ζωὴ τῆς ἐνωμένης φυλῆς.

Αὐτὲς τὶς κρίσιμες καὶ ὑπέροχες ὥρες τὶς γνωρίσαμε ὅλοι μας αὐτὰ τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἡ δικὴ μου ἡ γενεὰ τὶς γεύεται καὶ τὶς ζεῖ ἀπὸ τὸ 1912 ὡς τὰ σήμερα. Ἡ νεώτατη γενεὰ τὶς χαίρεται ἀπὸ κείνο τὸ κοσμογονικὸ πρωῖνὸ τῆς 28 τοῦ Ὀχτώβρη 1940. Οἱ πρόγονοὶ μας ἄκουσαν τὸ χτύπο τῆς πανεθνικῆς καρδιάς τὴ μέρα τῆς Σαλαμίνας, τὴ μέρα τοῦ Μαραθῶνα, τὴ μέρα τοῦ Μεγαλεξάνδρου, τὴ μέρα τοῦ Βασιλείου τοῦ Τσιμισκῆ, τὴ μέρα τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου, τὴ μέρα τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου, τὴ μέρα τῆς Ἀγίας Λαύρας καὶ τοῦ Μεσολογγίου

τῆ μέρα, καὶ τῆς Κρήτης. Καὶ θὰ ζήσουμε τῆ μέρα τῆς Κύπρου καὶ τῆς Β. Ἡπείρου τῆ μέρα. Ὅλες αὐτὲς οἱ μεγάλες μέρες, καὶ ἄλλες ἀκόμα, εἶναι μέρες ποὺ ἀκούγεται μέσα ἀπὸ τὴ σκοτεινὴ σπηλιὰ τοῦ χρόνου ὁ ρυθμὸς τῆς πανεθνικῆς καρδιάς, ποὺ σφυροκοπᾷ πάνω στὸ σκληρὸ ἀμόνι τῆς ἱστορίας, τῆ μοίρα τοῦ γένους. Τοῦ Γένους τοῦ Ἑλληνικοῦ.

Κάθε φορὰ ποὺ τὸ Γένος σύσσωμὸ αἰστανθεῖ αὐτὸ τὸ θαῦμα, νοιώθει συγχρόνως πὼς καμμιά ὑλικὴ δύναμη δὲν μπορεῖ νὰ τὸ καταπονέσει καὶ νὰ τὸ βάλει κάτω. Αὐτὸ τὸ ξέρουν καλὰ—καλύτερα ἀπὸ μᾶς-ὄλοι οἱ ἐχθροὶ ποὺ κατὰ καιροὺς ἐπιχείρησαν νὰ ἐξαφανίσουν τὴν Ἑλληνικὴ φυλὴ ποὺ στέκεται πεισματικὰ ριζωμένη πάνω σὲ τοῦτο τὸ βράχο σὰν τὰ δυνατὰ πουρνάρια ἐπὶ τριάντα αἰῶνες. Οἱ παλιοὶ καταχτητὲς τὸ ἤξαιραν ἀπὸ διαίσθηση. Οἱ σημερινοὶ τὸ ξέρουν ἐπιστημονικὰ. Γι' αὐτὸ καὶ ἐφαρμόζουν γιὰ τὴν ὑποταγὴ τῶν λαῶν ὀλόκληρο σύστημα μιᾶς ψυχοτεχνικῆς, σατανικῆς σοφῆς, μελετημένης καὶ πειραματισμένης ἐπὶ τριάντα χρόνια μέσα στὰ μυστικὰ ἐργαστήρια τῆς ψυχολογίας τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ ἐπιθέσεις τους ἐκδηλώνονται μὲ λύσσα καὶ μανία ἐνάντια σὲ ὄλους ἐκείνους τοὺς παράγοντες ποὺ ἀποτελοῦν τοὺς συνδετικούς κρίκους γιὰ τὴν Ἐθνικὴ μας ἐνότητα. Τὴ σημαία, τὴ θρησκεία, τὸ σχολεῖο, τὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, τὴ γλῶσσα, τὰ τραγούδια καὶ τὶς παραδόσεις τῆς οἰκογένειας. Γνήσιος κομμουνιστὴς εἶναι κεῖνος ποὺ θὰ μπορέσει, κάτω ἀπὸ μιὰ σοφὴ, βαθειὰ ψυχολογημένη καὶ ἐπίμονη κατηχητικὴ καθοδήγηση, νὰ σκοτώσῃ μέσα του ὅλα αὐτὰ τὰ λογικὰ καὶ συναισθηματικὰ στοιχεῖα, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν ἰδιομορφία τοῦ ἔθνικοῦ πολιτισμοῦ μας. Ὅταν αὐτὸ κατορθωθεῖ, ὅταν ἡ ἔθνικὴ σημαία ἀπὸ σύμβολο ἐνότητας φτάσῃ νὰ μεταβληθῇ σὲ παλιοκούρελο μέσα στὴ συνείδηση τοῦ κατηχομένου, ὅταν ἡ θρησκεία πάρῃ τὴ μορφή δεισιδαιμονίας καὶ ἀφελοῦς προλήψεως στὰ μάτια τοῦ ἡμιμαθοῦς προσηλύτου, ὅταν ὁ ἐπονίτης πεισθεῖ ὅτι τὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο, τὸ ἑλληνικὸ σπίτι, τὸ ὑδραγωγεῖο καὶ τὸ ἑλληνικὸ ἐργοστάσιο φωτισμοῦ πρέπει νὰ γκρεμιστοῦν γιὰτὶ αὐτὰ—μόνο αὐτὰ—ἀποτελοῦν ἐμπόδιο γιὰ τὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας ποὺ κατεσκεύασαν οἱ Σλαῦοι πίσω ἀπὸ τὶς στέπες καὶ βιάζονται νὰ τὴ διοχετεύσουν καὶ στοὺς ἄλλους λαοὺς, τότε ὁ κατηχούμενος εἶναι ὠριμος πιά γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ μαχαῖρι ποὺ τοῦ ἐγχειρίζῃ ὁ σλαῦος, στὴν καρδιά τῆς πατρίδας του. Ἐκεῖνο ποὺ δὲν κατάλαβαν ἀκόμα οὔτε οἱ Ἄγγλοι φίλοι μας, οὔτε οἱ Ἀμερικάνοι, ἐκεῖνο ποὺ τὸ μαθαίνουν σιγὰ—σιγὰ καὶ ἀπελπιστικὰ ἀργὰ, μὲ σπατάλη τοῦ Ἑλληνικοῦ αἵματος, εἶναι τοῦτο: Πὼς ὁ σλαυϊκὸς κομμουνισμὸς δὲν εἶναι μία κοι-

γωνική θεωρία άπλώς, ούτε ένα πολιτικοοικονομικό σύστημα. Είναι κάτι περισσότερο, κάτι φοβερότερο άπ' αυτά. Είναι μιá μέθοδος σατανική για την κατασκευή μιáς νέας φυλής. Ο κομμουνιστής είναι μέλος μιáς νέας φυλής, ένός νέου τύπου ανθρώπου, όπως ακριβώς είταν ο Ναζί. Η νέα αυτή φυλή κατασκευάζεται σαν ένα είδος κουρελλά, μέσα στο έργαστήριο του πανσλαυισμού, από τὰ ρετάλια όλων τών φυλών, όλων τών λαών, όλων τών έθνών. Η δύναμη που κινεί τή σατανική μηχανή του είναι τó μίσος. Ο κομμουνιστής για να προχωρήσει πρέπει να μάθει να μη λυπάται τόν άνθρωπο. Για να γίνει αυτό πρέπει να πιστέψει πως ή θρησκεία τής αγάπης είναι άπάτη. Πώς τó έγκλημα, ή ψευτιά, ή λεηλασία, ή έκπόρνευση, ή κλεψιά, ό βιασμός, δέν είναι πιά κακουργήματα μόνο, είναι πράξεις πολιτικές, που έπιτρέπονται και έπιβάλλονται για ένα πιστό του κόμματος. Πώς ή έλευθερία του άτομου είναι έφεύρεση τών άστών, και πως ή δημοκρατία, που ως τώρα έσήμαινε τó πολιτικό σύστημα διακυβερνήσεως σύμφωνα με τó όποιο ή πλειοψηφία ένός λαού καθώριζε τόν τρόπο τής ζωής τής ολότητας τών πολιτών, ή δημοκρατία αυτή είναι μέθοδος τυραννίας. Η άληθινή δημοκρατία είναι ή δικτατόρευσις πάνω στην ολότητα μιáς κομματικής μειονότητας συνωμοτικής, όπλισμένης, άποφασισμένης να σφάζει όλους όσους έχουν αντίθετη γνώμη με τή δική της.

“Όλη αυτή ή τερατώδης παιδαγωγική στηρίζεται πάνω σε μιá βάση μεσσιανικής εύτυχίας. Θα σφάξουμε, θα κάψουμε, θα βασανίσουμε, θα άτιμάσουμε, θα κλέψουμε, θα βιάσουμε για να κατασκευάσουμε τó μελλοντικό παράδεισο τής ανθρωπότητας, του όποιου τὰ κλειδιά εύρίσκονται μόνο στο Κρεμλίνο. Πότε αυτό; “Άγνωστο. Κάποτε. Κάτι παρόμοιο ήταν και ό νέος τύπος ανθρώπου, που είχε έπιτύχει να κατασκευάσει ό Ναζισμός όσο κρατούσε ή δυναστεία του.

Η διαφορά είταν πως σε κεϊνον ή κυριαρχία επάνω στην ανθρωπότητα που θα είταν υποδουλωμένη στη «νέα τάξη» δέν έστηρίζετο σ' ένα κόμμα, αλλά σε μιá προνομιούχο φυλή, που πέρασε ολόκληρη μέσα από τó κατηχητικό σύστημα ένός κόμματος, και υπέστη αυτό που οί σλαυοί λένε «διαφοροποίηση». Δηλαδή έχασε τή συμπόνεση για τόν άνθρωπο, και κατήργησε όλες τις βασικές αρχές πάνω στις όποιες στηρίχτηκε ή ανθρωπότητα και όλες οί θρησκευτές της, ως σήμερα, για να κάμουν τις σχέσεις τών ανθρώπων όσο γίνεται πιο ανθρωπινές.

“Όταν ένας κατηχούμενος πάθει τήν κομμουνιστική διαφοροποίηση είναι πιά ώριμος να προδώσει τόν τόπο του, τούς δι-

κόους του, τούς φίλους του, τούς γονείς του, κάθε τι πού είναι δεμένο με την καρδιά και με το αίσθημα του ανθρώπου. Τότε πιά δεν έχει βούληση για να θέλει. "Άλλος θέλει για λογαριασμό του. Αὐτός ἀπλῶς ἐκτελεῖ. Δεν έχει δικαίωμα να σκέφτεται και να αποφασίζει. Ἡ σκέψη και ὁ στοχασμός είναι δικαιώματα του κόμματος. Το Κόμμα είναι ὁ ἐγκέφαλος και ἡ καρδιά τῆς νέας φυλῆς τῶν ἀνθρώπων του κομμουνισμού.

Δεν υπάρχουν ἔλληνες κομμουνιστές. "Όταν κανείς γίνει συνειδητός κομμουνιστής παύει ναῖναι "Έλληνας. Γι' αὐτό και τὸ κόμμα λέγεται Κομμ. Κόμμα τῆς Ἑλλάδας και ὄχι Ἑλληνικό Κομμουνιστικό Κόμμα. "Όταν κάποτε καταλάβουν αὐτό τὸ ἀπλό και ἀδιαφιλονίκητο πρᾶγμα τὰ Κράτη, θὰ ἀφαιρέσουν ἀμέσως τὴν ἐθνική ὑπηκοότητα ἀπὸ ὄλα τὰ ἄτομα πού ἀνήκουν στη νέα κομμουνιστική φυλή. "Όσο δεν τὸ κάνουν, και ὄσο δεν συγκεντρώνουν ὄλα αὐτὰ τὰ ἄτομα ἔξω ἀπὸ τὰ Ἐθνικά σύνορα, και ἔξω ἀπὸ τὴν ἐθνική κοινωνία, θὰ ἔχουν τὸν ἐχθρὸ μέσα στα τείχη, για να ὑπονομεύει τὸ φρούριο τῆς εἰρηνικῆς των ζωῆς ἀπὸ μέσα. Οἱ δημοκρατίες ἔξακολουθοῦν ἀκόμα να καθοδηγοῦνται στις πολιτικές πράξεις τους ἀπὸ τὴν κεκτημένη ταχύτητα τῶν προπολεμικῶν συνθηκῶν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Δεν τολμοῦν να κινηθοῦν ἀποφασιστικά και ἐγκαίρως για τὴ σωτηρία τῶν λαῶν. Γιατί ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἔζησαν καλλιεργώντας στους πολίτες των τὴ συνείδηση τῆς ἐλευθερίας τῆς σκέψεως, πού τόσο αἷμα χύθηκε για να τὴν κατακτήσουν οἱ λαοί, και σήμερα ἔγινε ἡ ἀδύνατη πλευρὰ τῆς ὑπάρξεως των.

Ἡ Κομμουνιστική φυλή τὸ ξαίρει αὐτό και μεταχειρίζεται τούς ἐλεύθερους θεσμοὺς τῶν δημοκρατιῶν, για να καταστρέψει τὴν ἐλευθερία τους. Με τὸν ἴδιο τρόπο μεταχειρίζεται τὴν εἰρηνοφιλία τῶν δημοκρατιῶν για να καταστρέψει τὴν εἰρήνη τους.

Ἡ κομμουνιστική φυλή ζεῖ μιὰ ζωὴ τερατώδη ἀληθινὰ, πραγματικά μεταφυσική. Ὁ κομμουνιστής, ὁ διαφοροποιημένος πιά κομμουνιστής, δεν βλέπει ὄπως βλέπουν ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, δεν ἀκούει ὄπως ἀκοῦν οἱ ἄλλοι, δεν διαβάζει ὄπως διαβάζουν οἱ ἄλλοι. Ἐκατὸν εἴκοσι χιλιάδες ὑπολογίζονται οἱ ἔοιλοι και ἀθῶοι ἄνθρωποι πού σφάχτηκαν ἀπὸ τούς κομμουνιστές τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς κατοχῆς ὄς σήμερα. "Άντρες, γυναῖκες, παιδιά, κοριτσάκια, βρέφη. Μόνο γιατὶ ἐπέμειναν να είναι Ἑλληνες ἀδιαφοροποίητοι. "Αν δεν εἴταν ὁ Σκόμπυ, και ἄν δεν εἴταν ἡ Ἄμερική να ἐξοπλίσει 150 χιλιάδες Ἑλληνες, τὰ θύματα θὰ εἴταν ἑκατομμύρια. Ὁ Ἄρης Βελουχιώτης τὸ εἶχε διακηρύξει ἀφελέστατα. «Ἐφτάμιση ἑκατομμύρια Ἑλληνες εἶναι, εἶπε σὲ μιὰ συζήτηση. Ἄπ' αὐτοὺς θὰ μείνουν τρία ἑκα-



τομμύρια, καὶ πολὺ τους». Κάθε ἀληθινὸς κομμουνιστὴς βρίσκει σήμερα πολὺ λογικὴ καὶ φρόνιμη τούτη τὴ σκέψη κείνου τοῦ ἀνθρωποφάγου. Ἐνας ποιητὴς τοῦ Κόμματος ἀπὸ τὴν Ἡπειρο τοῦ ἔβγαλε ἓνα τόμο ποιήματα, ποὺ τὸν ἐξυμνεῖ καὶ τὸν θαυμάζει. Ἐνας ἄλλος ἀπὸ τὴ Μυτιλήνη, ἔβγαλε ἄλλον ἓνα τόμο, ὅπου λιγώνεται ἀπὸ τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ Δεκεμβριανοῦ ἀνθρωποσφαγείου τῶν ἀόπλων Ἀθηναίων. Ἐνας τρίτος ἀλήτης τῆς λογοτεχνίας ἔγραψε τρίτο βιβλίο. «Τὸ μεγάλο Δεκέμβρη». Εἶναι τρελλοὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; Ὁχι. Εἶναι ἀπλῶς Κομμουνιστὲς. Εἶναι διαφοροποιημένοι πρῶην Ἑλληγες, ποὺ τῶρα πιά ἀνήκουν στὴ νέα φυλὴ. Μοῦ διηγήθηκαν τὶς προάλλες γιὰ ἓνα καλλιτέχνη τοῦ Θεάτρου. Τὸν κάλεσαν στὴν Ἀστυνομία νὰ δοῦν μήπως τὰ τελευταῖα φοβερὰ γεγονότα τοῦ ἄνοιξαν τὰ μάτια.

— Πῶς κρίνεις τὸ παιδομάζωμα; τὸν ρώτησαν.

— Γίνεται τέτοιο πράμα; Ρώτησε ὁ ἄνθρωπος.

— Καλὰ, δὲ διαβάζεις ἐσὺ ἐφημερίδες; Δὲν εἶδες φωτογραφίες; Δὲν πῆγες νὰ δεῖς τὰ παιδιὰ ἀπὸ τὰ συμμοριόπληχτα χωριὰ ποὺ ἦρθαν στὴν Ἀθήνα κατὰ χιλιάδες; Δὲν πῆγες νὰ τὰ ρωτήσης νὰ σοῦ ποῦν;

— Δὲν διαβάζω ἐφημερίδες, εἶπε ὁ ἠθοποιὸς. Ἄλλως τε δὲ βγαίνουν παρὰ μονάχα τῆς μιᾶς παρατάξεως οἱ ἐφημερίδες.

— Δὲν ἔμαθες γιὰ τὶς σφαγὲς τῶν Χωρικῶν, γιὰ τὶς καταστροφὲς τῶν δημοσίων ἔργων, γιὰ τὶς ἀπαγωγὲς τῶν Ἑλληνίδων;

— Δὲν ἔμαθα τίποτε τέτοιο. . . . .

Δὲν ἔμαθε. Δὲν εἶδε. Δὲν ἄκουσε. Δὲν πίστευε. Γιατὶ ἄλλοι ἔβλεπαν γιὰ λογαριασμὸ του. Ἄλλοι μάθαιναν. Ἄλλοι ἄκουγαν καὶ ἄλλοι πίστευαν. Αὐτοὶ οἱ ἄλλοι εἶταν ἡ ὑπηρεσία ἐκπομπῶν τοῦ ραδιοφωνικοῦ σταθμοῦ τοῦ Μάρκο. Ἀπὸ τὸ Βελιγράδι καὶ ἀπὸ τὴ Σόφια ἔβλεπε ὁ δυστυχισμένος τὰ γεγονότα τῆς Ἀθήνας.

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ μιλᾷ Ἑλληνικὰ ἀκόμα. Ὅμως δὲν ἀνήκει πιά σὲ μᾶς. Εἶναι ἓνας διαφοροποιημένος. Νέου τύπου ἄνθρωπος. Μέλος τῆς Κομμουνιστικῆς φυλῆς.

Γι' αὐτὸ εἶναι ἀνάγκη, ὅσο εἶναι καιρὸς, νὰ καθορισθεῖ μὲ λεπτομέρεια καὶ μὲ ἀκρίβεια ἡ ταυτότητα καὶ ὁ ἀριθμὸς ὄλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τῆς κομμουνιστικῆς παροικίας, ποὺ δρᾷ μέσα στὰ σπλάχνα τοῦ ἐθνικοῦ σώματος, καὶ συνομωτεῖ πίσω ἀπὸ τὴ ράχη τῶν Ἑλλήνων στρατιωτῶν, ποὺ ἀγιάζουν κάθε μέρα μὲ τὸ ἀκριβὸ τους αἷμα, τὸ πιὸ ἀκριβὸ αἷμα τῆς φυλῆς, τὴν πίστη τους πρὸς τὰ κοινὰ ἰδανικὰ ποὺ μᾶς ἐνώνουν ἀδιάσπαστα καὶ φανατικὰ γύρω στὴν ἔννοια καὶ τὸ χῶρο ποὺ λέγε-

ται Ἑλλάδα.

Ἄμετρητα εἶναι τὰ δεινὰ ποῦ σώριασε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ σωριάζει πάνω στὴν Ἑλλάδα ἢ θεομηνία τοῦ σλαύϊκου κομμουνισμοῦ. Νὰ πιάσει νὰ τὰ λογαριάσει κανεὶς, δὲ θὰ βρεῖ ἄκρη. Μόνο στὶς δώδεκα πληγές τοῦ Φαραώ, ποῦ ἀναφέρει ἡ γραφή, μπορεῖ νὰ βρεῖ κανεὶς κάτι ἀνάλογο, ἂν τις φανταστεῖ νὰ ἐνεργοῦν σύγχρονα καὶ χωρὶς διακοπὴ ἐπὶ χρόνια ὀλόκληρα. Ἀνάμεσά τους τὸ πιὸ ἀποτρόπαιο εἶναι χωρὶς ἄλλο τὸ «παιδομάζωμα». Τὴ λέξη αὐτὴ τὴν ἔφκιασε τὸ Ἑλληνικὸ Γένος στὴν πιὸ σκληρὴ περίοδο τῆς Τουρκικῆς σκλαβιάς. Εἶναι ἕνας δρος ποῦ ζυμώθηκε μὲ ποταμούς ἀπὸ δάκρυα καὶ αἷμα. Τριακόσια χρόνια, τριακόσια ἕξη χρόνια γιὰ τὴν ἀκρίβεια, ἡ λέξη αὐτὴ ἀποτελοῦσε τὸν πιὸ πικρὸ βραχνᾶ γιὰ τὴν Ἑλληνίδα μητέρα. Ξυπνοῦσε καὶ πλάγιαζε, καὶ μπροστὰ τῆς στεκόταν αὐτὴ ἡ μυστικὴ τρομάρα. Πότε θὰ περάσει ἡ Κουστωδία τοῦ Σουλτάνου ἀπὸ τὸ χωριὸ, νὰ μαζέψει γιὰ τὰ Τάγματα τῶν Γενιτσάρων τὰ πιὸ γερά, τὰ πιὸ ἔξυπνα, τὰ πιὸ ὁμορφα ἀγόρια τους. Τὰ μεγάλωναν, τὰ βύζαιναν, τὰ νανούριζαν καὶ τὰ μοιρολογοῦσαν σὰ νᾶταν ἐτοιμοθάνατα. Ἡ ὁμορφιά τους εἶταν μαχαίρι δίκοπο γιὰ τὴ βασιμισμένη τους καρδιά. Ἡ γέννηση τοῦ ἀγοριοῦ σημάδευε γιὰ τὸ ἑλληνικὸ σπῖτι τὴ γέννηση μιᾶς νέας δυστυχίας. Τὸ παιδομάζωμα ἄρχισε στὰ 1320 ἀκόμα, ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Ὁρχάν, ποῦ εἶταν ὁ γιὸς τοῦ Ὁσμάν, τοῦ ἰδρυτοῦ τοῦ τουρκικοῦ Κράτους. Πῆρε τέλος στὰ 1632, στὰ χρόνια τοῦ Σουλτάνου Μουράτ τοῦ Δ'. Ὁ Μουράτ κατάργησε τὸ φοβερὸν τοῦτο φόρο τῶν ὑποδουλωμένων Ἑλλήνων, γιὰ νὰ διαλύσει αὐτὰ τὰ τάγματα, ποῦ ἄρχισαν νὰ παίζουν τὸ ρόλο πραιτωριανῶν στὴν Τουρκικὴ αὐτοκρατορία. Ὁ Καρολίδης ὅμως πιστεύει πὼς ὁ Σουλτάνος φοβήθηκε μήπως μὲ τὸ παιδομάζωμα λείψει ὀλότελα τὸ χριστιανικὸ στοιχεῖο ἀπὸ τὸ κράτος του. Καὶ τὸ χριστιανικὸ στοιχεῖο ὁ Μουράτ τὸ λογάριαζε πολὺ χρήσιμο γιὰ τὴν ὑπαρξὴ καὶ τὴ στερέωση τῆς τουρκικῆς αὐτοκρατορίας. Ἀπ' αὐτὸ εἶναι εὐκόλο νὰ καταλάβει κανεὶς πόσο ἑλληνικὸ αἷμα ρούφηξε αὐτὸς ὁ ἀπαίσιος φόρος ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ σκλαβωμένου Γένους. Τὸ πιὸ ἀκριβὸ καὶ τὸ πιὸ διαλεχτὸ του αἷμα. Ὁ Παπαρρηγόπουλος λογαριάζει σὲ ἕνα ἑκατομμύριο τὰ Ἑλληνόπουλα ποῦ τούρκεψαν, καὶ πολέμησαν τὴ φυλὴ ποῦ τὰ γέννησε, ὅλα αὐτὰ τὰ τριακόσια ἕξη μαῦρα χρόνια. Οἱ τοῦρκοι παίρνανε ἀπὸ κάθε οἰκογένεια ἕνα ἢ δύο ἀγόρια, κάποτε καὶ τὰ μονογενῆ τους, ἀπὸ 10 μέχρι 14 χρονῶ. Ἡ ἀπόγνωση καὶ ἡ λαχτάρα τῶν μανάδων εἶτανε τέτοια ποῦ, ὅπως διηγεῖται ὁ Γερμανὸς συγγραφέας Γκέρλαχ ποῦ γύρισε τὴν ἀνατολὴ στὰ 1572, οἱ μανάδες ποῦ εἶ-

δε στη Βίθυνια, κάνανε προσευχές στο θεό, νά πάρει τ' άγόρια τους, πρίν έρθουν οι Άξιωματικοί του Σουλτάνου για τὸ παιδομάζωμα. . . . «Τὰ δημοτικά τραγούδια που άκουσα στην Έλλάδα, λέει ὁ Γάλλος περιηγητής Μπρυνέ ντέ Πρέλ, τραγουδάνε τις μανάδες του Μωρηά που σφάζουν με τά ίδια τους τά χέρια τ' άγόρια τους, νά μὴν πέσουν στα χέρια τῶν τούρκων στρατολόγων». Καί ὁ Μέντελσον Βαρτόλντι λέει: «Σπαράζει ἡ καρδιά τοῦ ανθρώπου νά μαθαίνει πῶς οἱ Έλληνίδες μητέρες σφάζουν τά παιδιά τους μπροστά στις στρατολογικές ὀρδές τῶν Τούρκων, για νά μὴ τά δοῦνε νά ντροπιάζουν τὴν πατρίδα τους καί τὴ θρησκεία». Τὰ τάγματα αὐτὰ τῶν Γενιτσάρων ἔφτασε νά ἔχουν στις αρχές του 17ου αἰῶνα δύναμη 46 χιλιάδων ἀνδρῶν. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ θηριώδεις διῶχτες του Έλληνικοῦ Γένους δέν εἶταν παρά ἐξισλαμισμένα Έλληνόπουλα, που τά μεγάλωσε ὁ Τούρκος, σπουδάζοντάς τα νά σφάζουν καί νά καίγουν τὴν Έλλάδα καί τοὺς γονεῖς που τά γέννησαν. Ἀπὸ τότε που σταμάτησε αὐτὴ ἡ φριχτὴ δοκιμασία του Έλληνικοῦ Γένους πέρασαν 316 χρόνια.

Τριακόσια δέκα ἔξη χρόνια εἶχε ν' άκουστεῖ στον τόπο μας ἡ λέξη "παιδομάζωμα", ἡ πιὸ ἀνατριχιαστικὴ λέξη που ἔπλασε ὁ Έλληνικὸς λαὸς με τὸ αἷμα, με τὸ δάκρυ καί με τὴν πιὸ τρυφερὴ του σάρκα. Τὸ ἀνάφερνε ἡ ἱστορία μονάχα. Με ἀποτροπιασμὸ τὸ ἀνάφερε καί ἡ λαογραφία μας με τά τραγούδια-μοιρολόγια, που διασώθηκαν ἀπὸ κείνο τὸ πανελλήνιο σύθρηνο. Καί κατόπι σάν ἤθελαν πιὰ οἱ ἄνθρωποι νά χαρακτηρίσουν τὴ βαρβαρότητα καί τὴν άγριότητα κείνης τῆς ἐποχῆς, λέγανε: "τὴν ἐποχὴ που γινόταν τὸ παιδομάζωμα". Καί ἐννοοῦσαν μιὰν ἐποχὴ άγριας βαρβαρότητας, που οἱ μητέρες δάκρυσαν αἷμα, καί οἱ πατέρες καταργιοῦνταν τὴν ἐρωτικὴν χαρὰ του γάμου που ἔσπερνε τόση θλίψη καί ἴσο σπαραγμὸ μέσα στο σπίτι τους.

Καί ἦρθε τὸ 1948. Ὁ κόσμος σ' αὐτὸ τὸ ἀναμεταξὺ προόδεψε. Ὑπάρχουν τώρα διεθνεῖς ἐρυθροὶ Σταυροὶ, ὑπάρχουν σύλλογοι προστασίας τῶν ζώων, που δέν ἐπιτρέπουν καν νά κρατᾶς τά πουλερικά ἀπὸ τά πόδια με τὸ κεφάλι κρεμασμένο πρὸς τά κάτω, για νά μὴν ὑποφέρουν ἀπὸ τούτῃ τὴν ἀφύσικη στάση. Ὑπάρχουν διεθνεῖς ὀργανώσεις γυναικῶν, καί ὀρφανοτροφεία καί Ὑπουργεῖα περιθάλψεως. Ὑπάρχουν νόμοι καί Δικαστήρια, που προστατεύουν τά παιδιά, ἀκόμα καί ἀπὸ ἓνα μπάτσο που θά τοὺς δώσει ὁ γονιὸς καί ὁ δάσκαλος. Ὑπάρχουν ἀκόμα ὀργανώσεις εὐαίσθητων ἀνθρώπων που ἔχουν ὡς μοναδικὸ σκοπὸ ν' άγοράζουν καί νά ξελευτερώνουν ἀπὸ τά κλουβιά τους

τὰ σκλαβωμένα πουλιά. Τόσο πολὺ προόδεψε μέσα σ' αὐτὰ τὰ 316 χρόνια ἢ ἀνθρωπιά, πού ἔγινε νόμος καὶ δικαστήριον. Καὶ ἔξαφνα ξεσπάει πάνω στὴν Εὐρώπη ὁ κομμουνισμὸς, καταπόδι ἀπὸ τὸν ὁμογάλακτο ἀδελφὸ του τὸ Ναζισμὸ. Καὶ ἀφοῦ ὁ Κομμουνισμὸς στάθηκε ὁ δάσκαλος καὶ ὁ ὀργανωτὴς τοῦ Ναζισμοῦ, καὶ ἀφοῦ κακούργησε πάνω σὲ δεκάδες ἑκατομμύρια ἀνθρώπους μέσα στὸν τόπο πού γεννήθηκε, ξεχείλισε κατόπι ἔξω ἀπὸ τὴν ἀνόσια πηγὴ του καὶ ἄπλωσε τὰ αἱματωμένα πλοκάμια του πάνω στὶς γειτονικὲς χῶρες. "Ὅταν ὁ Ναζισμὸς εἶχε ἀτιμάσει ὅλη τὴν Εὐρώπη καὶ ὅταν ὅλη ἡ Εὐρώπη ἔγλειφε τὴ γερμανικὴ μπότα, βρέθηκε τοῦτος ὁ μικρὸς καταπληχτικὸς λαὸς νὰ τοῦ σηκώσει κεφάλι. "Ἔσωσε τὴν τιμὴ του καὶ τὴν ἱστορία του. Καὶ πλήρωσε τὴν ἀξία τῆς τιμῆς του καὶ τῆς ἱστορίας του. "Ἐχασε πολὺ αἷμα, ἔχασε ὅλα τὰ ἀγαθὰ του καὶ τὸ ἕνα πέμπτο τοῦ πληθυσμοῦ του. Καὶ ὅταν σήμερα ὁ κομμουνισμὸς ἔχει ἀτιμάσει ὅλη τὴ μέση Εὐρώπη, πάλι ἐτοῦτος ὁ καταπληχτικὸς λαὸς βρέθηκε νὰ τοῦ σηκώσει κεφάλι. Ἀλλὰ ὁ κομμουνισμὸς δὲν ἐπιτρέπει τὴν ὕπαρξη τῶν ἐλευτέρων λαῶν καὶ τῶν ἐλεύτερων ἀνθρώπων. Γι' αὐτὸ συνέχισε τὸ ἔργο τοῦ Ναζισμοῦ. "Ὅσους "Ἕλληνες δὲν πρόφτασε νὰ σφάξει ὁ Γερμανὸς, ὁ Βούλγαρος, ὁ Ἰταλὸς καὶ ὁ Ἀρβανίτης, βάλθηκε νὰ τοὺς σφάξει ὁ κομμουνιστὴς. Τρία ἑκατομμύρια "Ἕλληνες εἶναι ἀρκετοὶ νὰ ζήσουν. "Ἐτσι εἶχε ἀποφασίσει ὁ Ἄρης Βελουχιώτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐργολάβους τοῦ ἔξανδραποδισμοῦ τῆς φυλῆς μας.

"Ἐτσι ὁ κομμουνιστὴς ἐπιδρομέας ἀφοῦ ἔκαψε τὰ σπίτια πού ἄφισε ὀρθία ὁ φασίστας καὶ ἀφοῦ ἀνετίναξε ὅλα τὰ γεφύρια καὶ τὰ τραῖνα καὶ τὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ ὕδραγωγεῖα καὶ τὰ σχολεῖα καὶ τὰ μοναστήρια καὶ τοὺς δρόμους πού δὲν πρόκανε νὰ γκρεμίσει ὁ φασίστας, καὶ ἀφοῦ ἔκλεψε τὰ ρούχα καὶ τὰ λίγα ὄσπρια, καὶ τὰ ζωντανὰ καὶ τὰ φτωχὰ ἔπιπλα τῶν γεωργῶν, πού δὲν πρόφτασε νὰ πλιατσικολογήσει ὁ φασίστας, σκέφτηκε τί ἄλλο ἀπομένει γιὰ νὰ ξεριζώσει τὴ χιλιόψυχη φυλὴ, τὴν ἀδάμαστη καὶ ἀνυπόταχτη πού στέκετ' ἐδῶ πάνω στὸν τραχὺ πετρότοπο τῆς Ἑλλάδας 3000 χρόνια καὶ δὲ λέει νὰ ξεκληριστεῖ μὲ ὅλες τὶς ἀνεμικὲς καὶ τὶς μπόρες πού τὸν δέρνουν. Καὶ σοφίστηκε ὁ κομμουνιστὴς δύο πράγματα, δύο σατανικοὺς τρόπους, πού τοὺς εἶχε ξεχάσει ἡ ἱστορία ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Ὁρχάν. Ἡ πρώτη ν' ἀρπάξει τὶς Ἑλληνοποῦλες καὶ νὰ τὶς ἐκπορνέψει, γιὰ νὰ στερέψει καὶ νὰ φαρμακώσει μέσα στὴν ἴδια τὴν πηγὴ τῆς μήτρας του τὸ ἀδούλωτο γένος. Νὰ γιατί ὁ Κομμουνισμὸς ἐκβιάζει ἢ παραπλανεῖ συστηματικὰ τὶς γυναῖκες. Γιατὶ αὐτὲς εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, εἶναι οἱ σημερινὲς καὶ οἱ αὐριανὲς μητέρες

τῆς φυλῆς. Ὅταν μπορέσει ὁ σλαῦος νὰ στερέψει μὲ τὴν ἐκπόρνευση ἢ νὰ μολύνει αὐτὴ τὴν καθαρὴ πηγὴ, ξέρει πῶς δὲν θὰ τοῦ χρειαστοῦν αὔριο πόλεμοι γιὰ νὰ ἐξοντώσει τὸν Ἑλληνικὸ πληθυσμὸ τοῦ τόπου γιὰ νὰ τὸν ἐποικίσει μὲ βαρβάρους. Ὁ ἄλλος τρόπος γιὰ νὰ ξεκληριστεῖ ἡ φυλὴ, εἶταν ἡ μέθοδος τοῦ Ὁρχάν. Τὸ βδελυρὸ παιδομάζωμα. Νὰ πάρει τὰ ἀνήλικα ἑλληνόπουλα μὲ τὴ βία ἢ μὲ τὸν ἠθικὸ ἐξαναγκασμὸ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῶν μανάδων τους, καὶ νὰ τὰ στείλει στὰ σλαύϊκα ἀνθρωποπάζαρα, πίσω ἀπὸ τὸ σιδερένιο παραπέτασμα. Ἐκεῖ πίσω κανένας δὲν μπορεῖ νὰ περάσει. Ἡ μόνη χώρα ποὺ δὲν ἔχει προσχωρήσει στὸ θεσμὸ τοῦ Διεθνοῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ εἶναι ἡ χώρα τοῦ σιδερένιου παραπετάσματος. Ἀπὸ κεῖ πίσω καμιὰ ἀνθρώπινη φωνὴ δὲν μπορεῖ νὰ περάσει, ν' ἀκουστεῖ ἀπὸ τὸ δημοσιογραφικὸ κόσμον. Ἐκεῖ ὁ τρόμος βασιλεύει, ἡ σφαγὴ, τὸ μαρτύριον τῶν ἀθῶων, ὁ ἐξευτελισμὸς τῆς ἀνθρώπινης ἀξιοπρεπείας. Ἐκεῖ ὁδηγοῦνται τὰ ἀρπαγμένα μας παιδιὰ. Ἐκεῖ ὑφίστανται μιὰ σατανικὴ ἐκπαίδευση ἀνάλογη μὲ τῶν Γενιτσάρων. Τὰ μεγαλώνουν μέσα σ' ἓνα περιβάλλον καὶ κάτω ἀπὸ μιὰ συστηματικὴ καὶ ἐπίμονη διδασκαλίαν, ἀλλάζοντάς τους σιγὰ σιγὰ τὴ μητρικὴ γλῶσσα, σπουδάζοντάς τα νὰ σκοπεύουν, νὰ σκοτώνουν καὶ νὰ σφάζουν τοὺς Ἕλληνας ποὺ τὰ γέννησαν, τὶς μητέρες τους ποὺ τὰ βύζαξαν. Τὰ ἐκπαιδεύουν πῶς νὰ ἐρημώσουν μὲ ἐπιστημονικὸ τρόπο τὸν τόπον ποὺ τοὺς ἔδωσε τὸ φῶς τῆς ζωῆς, πῶς νὰ ξεθεμελιώνουν γιὰ λογαριασμὸ τῶν σλαύων τὴν ἴδιαν τους τὴν πατρίδα. Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν κράζεται Ὁρχάν ὁ Σουλτᾶνος. Σλαυϊκὸ εἶναι τὸ νομὰ του. Καρᾶ—Χαλήλ—Τζε-ντερελῆ λέγανε τὸ Σατανᾶ ποὺ ἐνέπνευσε στὸν Ὁρχάν τὸ παιδομάζωμα. Μᾶρκο κράζουν τὸν κακοῦργο Ἑλληνοφάγον ποὺ τὸ συνεχίζει. Καὶ αὐτὸς ὁ ἐξωμότης στέλνει σήμερον τοὺς βρωμεροὺς Γενιτσάρους του καὶ μαζεύουν τὰ Ἑλληνόπουλα. Τ' ἀρποῦν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῶν μανάδων, καὶ σπαράζουν οἱ μητέρες, καὶ δέρνονται. Καὶ οἱ παιδοσυνάχτες τὶς σφάζουν σὰν δὲν τοὺς παραδώσουν τὰ παιδιὰ τους. Οἱ Σουλτᾶνοι τ' ἀπαιρναν 14 καὶ 15 χρονῶ. Ἐπαιρναν μόνο ἓνα ἢ δυὸ ἀπὸ κάθε σπίτι. Ἐπαιρναν μόνο ἀγόρια. Οἱ Ἑλληνόφωνοι σλαῦοι τὰ παίρνουν ὄλα. Ἀγόρια καὶ κορίτσια. Καὶ τὰ παίρνουν ἀπὸ τριῶν χρονῶν κι' ἀπάνω γιὰ νὰ ξεχνᾶνε γρήγορα τὴ γλῶσσαν στὰ χέρια τῶν ἀλλόφυλων. Καὶ νὰ σβύνει γρήγορα στὴ μνήμη τους τὸ λυπημένο πρόσωπον τῆς μητέρας, καὶ τὸ σφαγμένο κορμὶ τῆς μητέρας. Καὶ νὰ χάνεται ἀπὸ τὴ θύμησή τους χωρὶς πολλὴ δυσκολίαν τὸ γλυκὸ πρόσωπον τῆς Ἑλλάδας, καὶ τὸ χρῶμα τῆς καὶ ἡ εὐωδίαν τῆς Ἑλλάδας. Ἐτσι, ὅσο γίνεται πιὸ σύντομον, νὰ γίνουν καὶ

αὐτὰ σλαῦοι καὶ Ἑλληνοσφαγεῖς καὶ ἔαμοπροδότες καὶ σταυρωτῆδες τῶν παπάδων καὶ βιαστές τῶν ἀδελφῶν τους Ἑλληνίδων. Καὶ ὁ κόσμος, ποὺ δὲν πίστευε τὰ μάτια του, νὰ ξαναδεῖ στὰ χρόνια τοῦτα τοῦ 20 αἰῶνα τὸ παιδομάζωμα τοῦ Ὁρχάν καὶ τὶς μέθοδες τοῦ Καρα—Χαλήλ—Τζεντερελή, ὁ κόσμος τοῦ Διεθνoῦς Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ τῶν φιλανθρωπικῶν Ὁργανώσεων γιὰ τὶς ὄρνιθες ποὺ τὶς κρατοῦν οἱ βάρβαροι ἀπὸ τὰ πόδια. Ὁ κόσμος ποὺ συντηρεῖ πολυτελῆ νεκροταφεῖα γιὰ τὰ σκυλιὰ καὶ κλινικὲς γιὰ τὶς ἔγγυες γάτες. Ὁ καλοχορτασμένος κόσμος ποὺ μᾶς ἔστειλε τὴ Βαλκανικὴ Ἐπιτροπὴ παρατηρητῶν, ὁ κόσμος τοῦ ΟΗΕ καὶ τῆς ἡμέρας τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς Οὐνέσκο, ὁ κόσμος αὐτὸς τῶν ὑποκριτῶν καὶ τῶν φαρισαίων, κάθεται καὶ σεργιανίζει τὸ παιδομάζωμα τοῦ 1948. Ποὺ ἀτιμάζει ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα καὶ τὸν πολιτισμὸ τῆς. Σεργιανίζει καὶ συζητεῖ καὶ γράφει ἄρθρα καὶ φιλολογίες. Καὶ στὸ Παρίσι, στὴν τέως Πατρίδα τῆς λευτεριάς καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ, ἔγινε πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες μιὰ συμάζωψη ὄλων τῶν διεθνῶν καθαρμάτων ποὺ θέλουν νὰ βοηθήσουν τὸ Μάρκο στὸ παιδομάζωμα. Γιὰ νὰ ὀργανωθεῖ πιὸ ἄγριο, πιὸ ἀποτελεσματικὸ, ὥσπου νὰ μεταφερθοῦν στὰ πορνεία τῶν κατσαπλιάδων ὅλες οἱ μέλλουσες μητέρες τῆς Ἑλλάδας καὶ στὰ στρατόπεδα τῶν σλαύων γενιτσάρων ὅλα τὰ ἀγόρια τῆς Ἑλλάδας. Εἴταν καὶ ὁ γνωστὸς σας ὁ Ζελλιάκου ἐκεῖ, εἴταν καὶ ὁ γνωστὸς μας ὑμνητῆς τοῦ Δεκέμβρη, ὁ Γάλλος Ἐλυάρ, ὁ ποιητῆς ποὺ ἦρθε νὰ βρῖσει τὸν τόπο μας μέσα στὴν Ἀθήνα καὶ βρέθηκαν Ἕλληνες νὰ πᾶνε νὰ τὸν χειροκροτήσουν καὶ λόγιοι νὰ τὸν προσφωνήσουν. Καὶ βρέθηκε ἓνα λογοτεχνικὸ περιοδικὸ τῆς Ἀθήνας νὰ διοχετεύσει στὶς σελίδες του ὅλα αὐτὰ τὰ ἐμέσματα τοῦ φράγκου ὑβριστῆ, καὶ βρίσκονται σήμερα συνεργάτες καὶ ἀγοραστὲς αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ. Καὶ ἐμεῖς; Οἱ ἄλλοι Ἕλληνες; Ποῦ ἔχουμε τὰ παιδιὰ μας ἀκόμα δικὰ μας, ποὺ τάκοῦμε ἀκόμα νὰ μιλᾶν καὶ νὰ σκέφτῶνται Ἑλληνικὰ; Ἐμεῖς ποὺ νιώθουμε ὅλες αὐτὲς τὶς χιλιάδες τὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ μᾶς ἀρποῦν μέσ' ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ μας, τὰ νιώθουμε δικὰ μας σπλάχνα, ποὺ τὰ ξεριζώνουν τὰ χέρια τῶν βαρβάρων; Ἐμεῖς ποὺ ἀρνηθήκαμε νὰ ὑποταχτοῦμε τόσο στὸ Γερμανὸ ὅσο καὶ στὸ σλαῦο καταχτητῆ; Ἐμεῖς ποὺ νιώθουμε δικὰ μας παιδιὰ ὅλα αὐτὰ τὰ κοριτσάκια ποὺ ὀδηγοῦνται στὴν ἀτίμωση καὶ τὴν ἀποχτήνωση, ἐμεῖς τί κάνουμε; Τί κάνουμε σ' ἅν Κράτος; Τί κάνουμε σ' ἅν ἔθνος; Τί κάνουμε σ' ἅν ἐκπρόσωποι τοῦ Λαοῦ; Τί κάνουμε σ' ἅν λόγιοι, σ' ἅν ἐπιστήμονες, σ' ἅν μέλη ζωντανὰ τοῦ ζωντανοῦ Ἑλληνικοῦ Ὁργανισμοῦ καὶ τεμαχίζεται, ποὺ στρεβλώνεται, ποὺ μολύνεται, ποὺ μαχαιρώ-

νεται και μαγαρίζεται, ως τὰ πιὸ Ἱερά, τὰ πιὸ ἅγια τοῦ ἄδυτα; Φιλολογία κάνουμε. Και ψηφίσματα κάνουμε, πού τὰ δημοσιεύουμε ἀπὸ βραδὶς στὶς ἑφημερίδες μας, τὰ διαβάζουμε τὸ πρωτὶ και κοιμούμαστε μὲ λαφριά συνείδηση τὸ βράδυ. Αὐτὸ κάνουμε. Και ἀνάμεσὸ μας ἀνεχόμεστε τοὺς παιδοσυνάχτες τοῦ Μάρκου και τὶς μέγαιρες πού ἐκπορνεύουν κατὰ διαταγὴ τῶν σλαύων τὶς παρθένες Ἑλληνίδες. Και δίνουμε τὸ χέρι στοὺς πράχτορες πού μπήγουν τὸ μαχαῖρι στὴ ράχη τῶν στρατιωτῶν μας πού μάχονται, και στὴ ράχη τῶν ναυτῶν μας πού θαλασοδέρνονται. Και τοὺς βλέπουμε νὰ χύνουν στάλα στάλα τὸ φαρμάκι στὴν ψυχὴ τῶν φτωχῶν, πού πεινοῦν και ἔχουν στὸ νοῦ τους μόνο τὴν ἀδειανὴ κοιλιὰ τους. Τοὺς ἀνεχόμεθα στὰ σπίτια μας σὰν φίλους ἰδεολόγους. Τοὺς ἀνεχόμεθα και τοὺς χειροκροτοῦμε στὰ θεάτρά μας σὰν προπαγανδιστὲς. Σὰν ἠθοποιούς και σὰν ἐπιθεωρησεογράφους και σὰν σκηνοθέτες και σὰν ἑμιλητὲς οὐδετέρων διαλέξεων. Και στὰ σχολεῖα μας σὰν κρυφοκουκουέδες. Και στὶς ἑφημερίδες μας και στὰ περιοδικὰ μας σὰν συνεργάτες. Και στὴν Ἀκαδημία μας σὰν ἀκαδημαϊκοὺς. Και σ' ὅλες τὶς Κρατικὲς μας ὑπηρεσίες. Και τοὺς προστατεύουμε σὰν βουλευτὲς. Και τοὺς ἐνισχύουμε σὰν πλούσιοι. Και παίζουμε ἄνδρα μὲ μερικὲς ἠχηρὲς λέξεις πού τὶς ρίχνουν οἱ σλαῦοι στοὺς ἠλίθιους γιὰ δόλωμα και στοὺς προπαγανδιστὲς τους γιὰ δύχτια.

**Ἡ δημοκρατία. Καὶ ἡ ἐλευθερία σκέψεως. Καὶ ἡ ἀστράτευτὴ τέχνη. Καὶ ὁ ἀγνὸς ἰδεολόγος.** Και ὁ οὐδέτερος ἀριστερὸς και ὁ πλερωμένος βιβλιοπώλης πού πλασάρει μπροσοῦρες στοὺς ἐφήβους. Και ὁ μυστικὸς δολοφόνος. Και ὁ ναρκισευόμενος αἰσθηματικὸς. Και τὸ δῆθεν φιλολογικὸ περιοδικὸ πού δημοσιεύει τὰ ἔμμετρα ἔμετα τοῦ Ἑλυάρ γιὰ τὸν κόκκινο Δεκέμβρη, και τὶς προσφωνήσεις τῶν 2 γραικύλων ποιητῶν τῆς Ἀθήνας πρὸς τὸν ξένον ὕβριστὴ. Ὅλη αὐτὴ ἡ σαπρία εἶναι ὑπὸ τὴν προστασία μας τὴ φανερὴ και τὴν κρυφὴ. Εἴμαστε ἓνα φρούριο πολιορκημένο πού δίνει τὸ μεγάλο τοῦ ἀγῶνα, και μέσα στὸ φρούριο ἀλωνίζει ἐλεύθερα ὁ ἐχθρὸς. Ἀκόμα δὲν πήραμε εἴδηση πὼς σήμερα ἀγωνιζόμεστε γιὰ ὅλους τοὺς αἰῶνες τῆς ὑπάρξεώς μας. Τὶς προάλλες ἓνας δημοσιογράφος πῆγε σ' ἓνα ἀπὸ τὰ ἄσυλα πού στεγάζουν και περιποιοῦνται μερικὲς χιλιάδες θρακιώτικα και ἠπειρώτικα προσφυγάκια τῆς πρωτεύουσας. Βρῆκε τὶς κυρίες τῆς Ἀθήνας, ἀπ' αὐτὲς πού κράτησαν τὴν τιμὴ τῆς Ἀθήνας τὸ 40—41 και κατόπιν ὕψωσαν τὴν Ἑλληνικὴ περιφάνεια τους στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς, και σκοτώθηκαν σὰν νοσοκόμες και πείνασαν και φτώχεψαν χωρὶς νὰ πάψουν νὰ ναι ὠραῖες στὴν ψυχὴ και τὸ σῶμα. Τὶς βρῆκε νὰ πλένουν, νὰ ξεψει-

ριάζουν, νὰ ὑπηρετοῦν, νὰ ταΐζουν τὰ μικρὰ Ἑλληνόπουλα ποὺ ἔσωσε ὁ στρατὸς μας ἀπὸ τὰ χέρια τῶν βρωμερῶν κατσαπλιάδων. Βρῆκε καὶ τὰ προσκοπάκια μας καὶ τὶς προσκοπίνες μας καὶ τὰ μικρὰ σκολιταρούδια τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ τῆς νεότητος νὰ ὑπηρετοῦν τὰ μικρὰ θύματα. Καὶ ξαφνικὰ εἶδε μερικὰ ἀλητάκια τοῦ γειτονικοῦ συνοικισμοῦ τῆς Καισαριανῆς, νὰ βρίζουν, νὰ πειράζουν, νὰ κοροϊδεύουν αὐτὰ τὰ ἔρημα, τὰ τρομαγμένα παιδάκια τῆς Θράκης. Καὶ βγῆκε λέει ἡ Κυρία ποὺ διευθύνει τὸ ἄσυλο νὰ μαλώσει αὐτὰ τὰ ἑαμοσλαυόπουλα τῆς Ἀθήνας. Καὶ ἐκεῖνα τῆς φώναξαν.

—«Ἐννοια σου κυρά μου καὶ σὰν ἔρθει ἡ ὥρα θὰ πάρουμε καὶ τὸ δικό σου τὸ κεφάλι».—Γράφτηκε αὐτὴ ἡ φράση στὶς ἔφημερίδες. Εἶναι μιὰ τρομερὴ ἀποκάλυψη. Καὶ ὁμῶς κανεὶς δὲν τὴν ἐπρόσεξε, ἐνῶ ἀποτελεῖ μιὰ μαρτυρία γιὰ τὸ πῶς ἐργάζεται ὁ σλαῦος μέσα στὴν καρδιά τοῦ Κράτους.

Αὐτὴ εἶναι ἡ κατάσταση. Πάνω σ' αὐτὸ τὸ ἠφαίστειο κοιμούμαστε καὶ φιλολογοῦμε, καὶ λογοκοποῦμε καὶ ἀσχολοῦμαστε μὲ τὴν κομματικὴ μας κραιπάλη, πῶς νὰ παραλύσουμε ὅ,τι ἔμεινε ὄρθιο ἀπὸ τὴν ξεχαρβαλωμένη ἀπὸ τὸν καταχτητὴ κρατικὴ μας ὀργάνωση. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ τοῦ συνοικισμοῦ, ποὺ εἶναι ἀπὸ τώρα ἔτοιμα νὰ σφάξουν τὶς κυρίες τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος καὶ τοὺς ξεφεύγει καὶ τὸ λένε φανερά, εἶναι ἀπὸ τὸ παιδομάζωμα ποὺ γίνεται μέσα στὴν Ἀθήνα. Αὐτὸ εἶναι τὸ παιδομάζωμα τοῦ ἐσωτερικοῦ, ποὺ μᾶς παίρνει πολλές χιλιάδες Ἑλληνόπουλα, πολὺ περισσότερες χιλιάδες ἀπ' αὐτὰ ποὺ μαζεύουν οἱ γενίτσαροι τοῦ Μάρκου. Αὐτὰ τὰ παιδιὰ εἶναι οἱ μέλλοντες σφαγεῖς καὶ οἱ ἔμπρησταὶ τῶν σπιτιῶν καὶ οἱ ὀφθαλμορῦχοι καὶ οἱ ἐκδορεῖς καὶ οἱ σταυρωτῆδες τῶν παπάδων, ποὺ ἐκπαιδεύονται καὶ περιμένουν τὴν ὥρα τους. Καὶ κανένας δὲν τὰ μαζεύει νὰ τὰ διδάξει τὴν ἀλήθεια ὅσο εἶναι καιρὸς καὶ νὰ τ' ἀποσπάσει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἑλληνόφωνου διαφωτιστῆ ποὺ τὰ προγυμνάζει στὴν προδοσίᾳ καὶ στὸ φονικὸ. . .

Ἄς προστατέψουμε λοιπὸν τ' ἄλλα παιδιὰ, τὰ παιδιὰ τῆς Ἀθήνας καὶ τὰ παιδιὰ τῆς Ἐπαρχίας ἀπὸ τὸ παιδομάζωμα ποὺ ὀργανώνουν κατ' ἀπὸ τὰ μάτια μας οἱ στρατολόγοι τῶν σλαύων. Καὶ κυρίως οἱ στρατολόγες. Αὐτὲς οἱ κρυφές ὄχεντρες ποὺ τρυπῶνουν στὰ σπίτια σταλμένες γιὰ νὰ χύσουν μὲ πιδεξωσύνῃ τὸ φαρμάκι τῆς ἀποσύνθεσης. Σὰν κεῖνες τὶς ὀργανωμένες μοδίστρες ποὺ ἀνάφερε τὸ σημείωμα ποὺ δοκίμασε νὰ καταπιεῖ ἡ ἀπερίγραπτη κυρία Κιτσίκη.

Ἡ κυρία αὐτὴ καταδικάστηκε σὲ θάνατο καὶ δὲν ἐκτελέσθηκε. Τὸ Δεκέμβρη φοροῦσε ἀντρίκια ροῦχα ἀξιωματικοῦ,



βαστούσε καμουτσι και συνώδεσε την τραγική εκείνη θεωρία των όμηρων. Έχει και σύζυγο που ως πέρσυ ακόμη εΐτανε Πρύτανις του πολυτεχνείου και τρομοκρατούσε τους έθνικόφρονες σπουδαστές. Έχει και μιὰ κόρη ή όποια ταξίδεψε, χωρίς κανέναν να την έμποδίσει, στην Άμερική. Στάλθηκε εκεί για να ενισχύσει την έαμοσλαυική προπαγάνδα στο έξωτερικό. Και την ενισχύει. Με διαλέξεις, με έράνους και γιορτές. Σήμερα ακόμη γίνεται αυτό. Η οικογένεια Κιτσική είναι ένα παράδειγμα. Είναι ένα σύμβολο. Είναι πολλές Κιτσική που κάνουν το ίδιο, ενώ τα παιδιά μας σκοτώνονται στις χαράδρες και στα βουνά. Έχουν πελώριες πολυκατοικίες, που κανέναν δεν σκέφτηκε να τις κάνει Έθνική στέγη, για να στεγάσει τις 660.000 των Έλλήνων που άφισαν, ό,τι είχαν και δεν είχαν και μαζεύτηκαν στις πόλεις με την ψυχή στο στόμα, γιατί εΐταν μέχρις ενός 660 χιλιάδες γνήσιοι Έλληνες. Είναι χιλιάδες οι έξόριστοι έγκληματίες Κιτσική και είναι χιλιάδες οι κατάδικοι Έλληνοσφαγείς. Και τα σπίτια τους είναι άπαραβίαστα, γιατί κανείς δεν τολμά να κινηθεί με τον άποφασιστικό τρόπο που επιβάλλει τούτη ή φοβερή ώρα.

Δεν τολμά γιατί στέκεται ό ψηφοθήρας και προστατεύει στα κρυφά και στα φανερά τους κακούργους. Και κανείς δεν τολμά να χτυπήσει το τσεκούρι στη φωτιά, να βγή στη μέση σαν Κράτος Κυρίαρχο, να πάρει από τα χέρια των άνάξιων γονειών αυτά τα έκκολαπτόμενα έπονιτάκια, που είναι **χιλιάδες, πιά** πολλές χιλιάδες από εκείνα που μάς άρπαξε το παιδομάζωμα και να τα κλείσει σε κατασκηνώσεις πολιτισμού και έθνικης άγωγής για να τα άποξενώσει από το πνευματικό χάσις που τα ποτίζουν οι προπαγανδιστές πρωτ—βράδυ. Τι εΐν' αυτό που γυρεύω; Μιὰ μεγάλη, μιὰ πανελλήνια όργάνωση της Μακρονήσου γυρεύω, για τα δηλητηριασμένα νειάτα, σαν αυτή που αυτοσχέδιασε και τόσο άξια έφερε σε τέλος ό Στρατός μας.

Αυτή είναι ή νέα γενεά της Ελλάδας για την όποια πρέπει να άγωνιστούμε όλοι. Με πάθος, με φανατισμό, με έπιμονή. Τα παιδιά, τα νιάτα. Αυτά είναι το νέο θεμέλιο, ή έλπίδα μας για το μέλλον. Αυτό το ξέρει ό σλαύος Έλληνομάχος, γι' αυτό ζητά να μεταδώσει τη σαπίλα της προπαγάντας του στο Έθνικό μας θεμέλιο. Άλλιώς, όταν θα μεστώσουν λιγάκι οι μικροί γενίτσαροι του παιδομαζώματος που γίνεται στο έξωτερικό και έξαπολυθοϋν ενάντια στην Πατρίδα μας μόλις θα τους το διατάξει ό σλαύος, θα είναι πια τότε άργά. Και θα γίνει τότες αυτό:

Οί άλλοι, οι νέοι Γενίτσαροι που εκπαίδεύονται μέσα στις

πόλεις μας και μέσα στα χωριά μας, θα ένωθουν μαζί τους για να χτυπήσουν την Πατρίδα από τη ράχη, όπως μόνο οι κομμουνιστές ξέρουν να χτυπούν την πατρίδα τους από τη ράχη. Ποιός είναι λοιπόν ο μυστικός αυτός προστάτης των συνοδοιπόρων, των δημοσιογράφων, των λογίων, των υπαλλήλων, που έμποδίζει το χέρι της Ελλάδας να ξετινάξει από πάνω της τα παράσιτα της σιγανής φθοράς; Δεν είναι καθόλου μυστικός. Και δεν είναι ένας. Δύο είναι. Ο ένας έσωτερικός. Ο πολιτευόμενος που ξέχασε πως είναι έθνικός απόστολος και Έθνικός άγωνιστής και έγινε επαγγελματίας της Βουλής, και δούλος της συναλλαγής. Ο άλλος είναι έξωτερικός. Είναι ο διεθνής κομμουνισμός που το χρώμα του αρχίζει από το αίματηρό κόκκινο του μπολσεβίκου και φτάνει έως το πιο υποκριτικά δυσδιάκριτο τριανταφυλλί, της συνοδοιπορίας, της ουδετερότητας, της δήθεν ανθρωπιάς, της δήθεν δημοκρατίας, της δήθεν έλευθερίας σκέψης. Όλες αυτές τις ώραϊες λέξεις που αποκοιμίζουν την συνείδηση των νωθών, των ανάνδρων και των καιροσκόπων, ο κομμουνιστής προπαγανδιστής τις μεταχειρίζεται για να διαλύσει την έθνική ένότητα. Και γι' αυτό βλέπετε κάθε φορά που πάει ή Ελλάδα να κάνει μιάν αποφασιστική κίνηση για να κόψει με το νυστέρι τον κακό καρκίνο που της κατατρώει τα σπλάχνα, ακούγονται από μέσα από τον τόπο καθώς και από όλα τα πέρατα της γής, από τα σλαυόδουλα κράτη εις τα Κοινοβούλια και τις έφημερίδες των δημοκρατιών, ακούγονται κραυγές και βρισιές και συκοφαντίες ενάντια στην Ελλάδα. Ενάντια στην Ελλάδα που υποφέρει, που αίμορροει όχτω συνεχή χρόνια, που αγωνίζεται για όλους τους λεύτερους λαούς, που καίγεται και ρημάζεται και δεν έχει λεφτά για να όπλιστεϊ όπως όπλίστηκε το 40—41. Και δεν έχει λεφτά να ξοδέψει στο έξωτερικό για να απαντήσσει στη διεθνή συκοφαντική επίθεση που της γίνεται. Και δεν έχει ήγέτες αξίους να μπουν επικεφαλής ενός πανελλήνιου συναγερμού. Ηγέτες αξίους αυτού του λαμπρού λαού, του προδομένου.

Ένός συναγερμού που να μην ένδιαφέρεται για τα κόμματα, και για τους κομματάρχες και για τις ώραϊες λέξεις τις άδειανές που είναι ήχηρες, ακριβώς γιατί είναι άδειανές, όπως είναι ήχηροι οι άδειανοί ντενεκέδες.

Τότε λοιπόν; θα μάς ρωτήσετε. Εϊστε ένας απέλπισμένος; Καθόλου δεν είμαι ένας απέλπισμένος. Εϊμαι απεναντίας ένας αισιόδοξος, ένας Έλληνας γεμάτος πίστη για το μέλλον και για το παρόν της φυλής μου, ένας άνθρωπος γεμάτος από χαρά και περιφάνεια για το λαό στον όποϊον ανήκει. Γιατι κάθε μέ-

ρα αὐτὸς ὁ λαὸς μᾶς δίνει νέες ἀποδείξεις γιὰ τὴ θαυμαστὴ ποιότητά του. Τὸ δείχνει μὲ τὴν ἀντίστασή του πρὸς τὰ μολύσματα τῆς ἀποσύνθεσης ποὺ τὸν ποτίζουν. Τὸ δείχνει μὲ τὰ ἔργα του τὰ καταπληκτικὰ. Μὲ τὸ θάρρος του τὸ ἀκατανίκητο. Μὲ τὴν τιμιότητά του τὴν ἀμόλυντη. Μὲ τὴ λεβεντιά του τὴν ἀλύγιστη ποὺ κάνει τὴν ἱστορία του τῶν 3000 χρόνων μιὰ ἀδιάσπαστη σειρά ἀπὸ γεγονότα ὁμοιόμορφα ὑπέροχα.

Αὐτὸ τὸ Λαὸ σήμερα δὲν τὸν ἀντιπροσωπεύουν οἱ ἀνάξιοι πολιτευόμενοι, οὔτε οἱ ἄνανδροι λόγιοι, οὔτε οἱ συμβιβαστικοὶ κρυφοπροδότες. Τὸν ἀντιπροσωπεύει ὁ Στρατὸς. Ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς, ποὺ δὲν εἶναι τίποτ' ἄλλο παρὰ ὁ ἔνοπλος Ἑλληνικὸς Λαὸς, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὴν πολιτικὴ διαφθορά. Θέλετε νὰ δῆτε τὴν ποιότητα τοῦ Λαοῦ μας; Κοιτάξτε τὸ στρατὸ του. Αὐτὸν ποὺ στάθηκε στὰ σύνερα ἀπὸ τὴν 28 τοῦ Ὀχτώβρη τοῦ 1940 καὶ ἀπὸ τότε δὲν σταμάτησε τὸν ἀγῶνα του. Τὸν κράτησε ἔνοπλος, ὥσπου τσακίστηκε στὸ χέρι του τὸ ὄπλο, μαζὺ μὲ τὸ χέρι ποὺ τὸ κρατοῦσε. Δὲν τῶνε σταμάτησε ἄοπλος. Τὸν συνέχισε πεινασμένος, βασανισμένος, φυλακισμένος, ντουφεκισμένος, σταυρωμένος. Τὸν συνεχίζει τώρα μόνις τοῦ παράδωσαν μερικὰ ἀπὸ τὰ ὄπλα ποὺ τούκλεψαν πάνω στὴν ἱερὴ μάχη του ἐχτροὶ καὶ φίλοι. Τὸν συνεχίζει στὴν Πίνδο καὶ στὸ ἐσωτερικὸ, στὶς πολιτεῖες καὶ στὰ βουνὰ καὶ στὰ καράβια, ὅπως μόνος αὐτὸς ξέρει νὰ τὸν συνεχίζει.

Αὐτὸ εἶναι ποὺ λέμε μὲ δυὸ λέξεις: «Τὸ πνεῦμα τοῦ Γράμμου». Τὸ πνεῦμα τοῦ Γράμμου εἶναι ὁ δυνατὸς ἀγέρας τοῦ καθαρμοῦ καὶ τῆς υἰείας, ποὺ κατεβαίνει ἀπὸ τὶς τρομερὲς βουνοκορφὲς τῆς Ἡπείρου γιὰ νὰ συνεπάρει στὸ πέρασμά του ὄλα τὰ μολύσματα τοῦ κάμπου καὶ τῆς Πολιτείας. Τὸ πνεῦμα τοῦ Γράμμου σ' ἂν ἔρθει ἢ ὦρα θὰ κατεβεῖ στὶς πολιτεῖες, θὰ κατεβεῖ στὶς καρδιὲς μας, νὰ γίνει συνείδηση πανελληνίου ἐξαγνισμοῦ. Καὶ ἀνόρθωσης. Καὶ τιμωρίας. Ὁ Γράμμος εἶναι ἡ μεγάλη ἀναπνοή μας. Ἡ μεγάλη ἐλπίδα μας. Αὐτὸς εἶναι ποὺ δίνει σήμερα τὶς ἀποστομωτικὲς ἀπαντήσεις του στὴ διεθνῆ συκοφαντικὴ ἐκστρατεία ποὺ διεξάγει στὸ ἐξωτερικὸ ὁ κομμουνισμὸς σ' ἂν παγκόσμια ὀργάνωση κακοποιῶν. Αὐτὸς εἶναι πάλι ποὺ θὰ φυσήξει μεθαύριο στὸ ἐσωτερικὸ, ὅταν θὰ τελειώσει ἐκεῖ πάνω καὶ ἐδῶ γύρω μὲ τὰ ἀνδράποδα τῶν σλαύων, γιὰ νὰ συνεφέρει τὴν Ἑλλάδα στὴ φυσικὴ της, τὴν ἱστορικὴ της ἠθικὴ υἰεία. Τὸ πνεῦμα τοῦ Γράμμου εἶναι ἡ αἰσιοδοξία μου καὶ ἡ πίστη μου. Ξαίρω ποιά εἶναι ἡ αἰσιοδοξία καὶ ἡ πίστη ὄλων τῶν γνήσιων Ἑλλήνων. Γι' αὐτὸν τὸν ἀνώνυμο φαντάρου, γι' αὐτὸν τὸν ἥρωα Χωροφύλακα, γι' αὐτὸν τὸ φτωχὸ Μ.Α.Υ. πρέπει νὰ κινηθεῖ, νὰ

κινεῖται ἀδιάκοπα, ἄγρυπνα, ἀκούραστα, γενναιόδωρα, ἡ στοργή  
μας, ἡ φροντίδα μας, ἡ ἀγάπη μας, ἡ ἔγνια μας. Γιατὶ αὐτὸς εἶ-  
ναι ἡ ἀληθινὴ καρδιὰ τῆς ΕΛΛΑΔΑΣ, ἡ ζεστὴ, ἡ πιὸ πιστὴ,  
ἡ τίμια καρδιὰ τῆς ΕΛΛΑΔΑΣ.